

РОЛЬ ШВЕЙЦАРСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО ПРОЕКТУ DESPRO, ЗОКРЕМА ШКОЛИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ, У ВПРОВАДЖЕННІ РЕФОРМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Т. І. Неприцька

З початку запровадження реформи децентралізації, велика кількість донорських проектів та програм міжнародної технічної допомоги розгорнула свою роботу в Україні. Серед них варто відзначити такі як U-LEAD, SKL, EGAP тощо. Дані організації забезпечують технічну, консультаційну та експертну підтримку.

Одним із таких проектів є швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні» DESPRO, який зосередив свою діяльність виключно на підтримці реалізації реформи місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою України. Варто зазначити, що проект є одним із найперших в даній галузі, адже він працює на території України починаючи з 2007 року.

І хоча розмови про необхідність децентралізації влади в країні велися давно, лише в кінці лютого 2014, коли було сформовано новий уряд, реформу децентралізації було посправжньому розпочато. Уже в квітні 2014 року Кабінет міністрів України прийняв Дорожню карту реформи місцевого самоврядування [1], яка чітко визначала передумови, мету, цілі, необхідні кроки та встановлювала часові рамки впровадження реформи. Документ описував процес передачі повноважень, а також фінансових інструментів та інших ресурсів необхідних для їх реалізації з центру на місце.

Метою даної статті є проаналізувати роль швейцарсько-українського проекту DESPRO, зокрема Школи місцевого самоврядування, у впровадженні реформи децентралізації в Україні.

Починаючи з того ж 2014 року, Проект DESPRO активізував свою діяльність, відповідаючи на запити, що виникли на місцях. Основні проблеми, які потребували першочергового вирішення включали наступні: необхідність створення законодавчого забезпечення реформи, гармонізація законодавства, внесення необхідних правок; відсутність знань, умінь та навичок, котрі з набуттям органами місцевого самоврядування ширшого кола повноважень стали необхідними на місцевому рівні; невміння донести основні переваги реформи до населення з метою забезпечення широкої народної підтримки процесу реформування; дефіцит ініціативних та професійних кадрів на місцях; майже повна відсутність навичок проектної роботи; та багато де застаріла, зношена та збиткова інфраструктура.

Саме ці питання були визначені Проектом як пріоритетні. З метою сприяння вирішенню проблемних питань, у 2014 році Проектом було розроблено інтегровану програму підтримки, що має назву «Школа місцевого самоврядування» [2]. Це комбінований очно-дистанційний освітній курс, який торкається таких питань як реформа місцевого самоврядування, децентралізація та кращі практики децентралізації, практичні аспекти організаційних та законодавчих змін, що виникли у результаті реформи, а також розвиток особистісного потенціалу через практику лідерських та комунікативних навичок.

Знання, отримані представника органів місцевого самоврядування під час навчання у Школі, були вкрай необхідними на той час та сприяли розвитку розуміння та сприйняття реформи широкими верствами населення, підвищували професійний рівень представників місцевого самоврядування, сприяли розбудові спроможності громад та їх лідерів.

Із розвитком впровадження реформи відбувалася переорієнтація навчальної програми Школи. З 2017 року відбулася переорієнтація Проекту загалом та програми Школи зокрема на потреби ОТГ, адже вони поступово ставали головною одиницею нового адміністративно-територіального устрою держави. У фокусі програми тепер стали

наступні проблемні питання: стратегічне і просторове планування; стратегічний і проектний менеджмент (у т.ч. експертно-консультаційний супровід підготовки інвестиційних проектів та проектів розвитку у громадах); секторальне планування; практикуми з ефективного представлення своєї громади як у внутрішньому, так і зовнішньому середовищах; маркетинг та брендування території; інноваційний економічний розвиток та фінансові інструменти розбудови громади [2].

Варто зазначити, що всі зміни у програмі запроваджувалися після аналізу суспільного запиту (через зворотний зв'язок, що отримували від учасників; за результатами проведених фокус-групових досліджень, соціологічних опитувань тощо), тому можна говорити про ефективність та актуальність Школи у забезпеченні інформаційної та консультаційної реформи.

Отже, проаналізувавши вище сказане, можемо сказати, що Школа місцевого самоврядування DESPRO відіграла та продовжує відігравати значну позитивну роль у розбудові спроможності громад та розкритті управлінського та комунікативного потенціалу представників органів місцевого самоврядування та активних соціально відповідальних громадян.

Література

1. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. Постанова Кабінету міністрів України № 333-р від 1 квітня 2014 року. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80#Text>

2. Школа місцевого самоврядування DESPRO. Офіційна сторінка. Режим доступу: Школа місцевого самоврядування DESPRO. Режим доступу: <https://despro.org.ua/social-projects/spivpratsya-z-asotsiatsiyamy-organiv-mistseвого-samovryaduvannya/shkola-m-stseвого-samovryaduvannya/>

УДК 007:316.77]:323.1:327](477)(043.2)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР УКРАЇНИ: НАЦІОНАЛЬНИЙ ТА ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНИЙ ВИМІРИ

А. О. Осмоловська

В умовах глобалізаційних процесів, які притаманні сучасному суспільству, світ стає єдиним ринком, ринком не тільки товарів та послуг, а й ринком національних брендів та інформаційних дискурсів, а міжнародна комунікація відбувається через образи країн у глобальному інформаційному просторі: держави конкурують з державами-сусідами та блоками держав за вплив, владу, престиж, туристів, студентів, інвесторів, споживачів, створюючи чи знаходячи власну унікальну ідентифікацію, працюючи над позиціонуванням себе у світі та стратегією такого позиціонування. Глобалізаційні процеси створюють об'єктивні вимоги для виходу політики за межі політичних територій. Це пов'язано не лише з необхідністю пошуку ресурсів (фінансових, природних, людських та ін.). Такий вихід слід розглядати через призму геополітичних процесів.

Українська дослідниця інформаційної політики О. Буньківська [1] під інформаційним простором розуміє територію поширення інформації за допомогою конкретних компонентів системи інформації та зв'язку, і функціонування інформаційної діяльності, що має гарантоване правове забезпечення. До таких компонентів варто зарахувати: матеріальні (технологічні) можливості поширення інформації по горизонталі й вертикалі, її передачі в будь-яких напрямках та наявність регіональних і міждержавних угод, оснований на розумінні того, що жоден із процесів інформації не може розглядатися як феномен винятково національного характеру. Проте варто додатково зазначити, що